

ČAS TEME, PROSTOR SVETLOBE

*

Kaj je *ta* čas, ki pravkar med nami brezobzirno ustvarja razdalje, bližino pa žigosa kot največjo nevarnost? Je to čas obupa, nemoči? Je to čas, v katerem se pogrezamo globoko v strah in v njem čakamo na boljši – čas? Ter dvom: je boljši čas sploh še mogoč? Včasih (nekoč davno? – zdi se kot pravljica) smo se prazničnega časa brezbrizno veselili. In nazdravili, si zaželeli dobrih stvari.

Vendar pa čas ni tako vsemogočen, kot se zdi. Ob njem sobiva prostor – prostor, ki je v nas. To je prostor svobode, v katerem lahko raziskujemo: kdo sem jaz? Iz tega prostora se lahko brez strahu oziramo drug k drugemu. Kdo si ti? To je prostor ustvarjalnosti. To je prostor svetlobe.

Študentke in študenti krožka Ustvarjalno pisanje na UTŽO v tem temačnem času izkoriščajo prostor svobode, ki jo nudi ustvarjalnost, da bi se zblíževali, ne oddaljevali – kajti samo bistvo literature je, da nas zblížuje.

S pesmimi, ki so v našem krožku nastale prav za to priložnost, se vas želimo čisto na kratko dotakniti, pobožati uho ali srce – v želji, da se zdravi in veseli kmalu spet srečamo tudi v nič več prepovedani telesni bližini.

Naj bo prihajajoče leto ustvarjalno in zdravo!

Mentorica Neli Filipić

Pavla Petač

Samo da si.
Da vidiš moje skrite sence,
da slišiš tišino mojih pozabljenih sanj,
da čutiš mojo raztrgano dušo,
da vonjaš moje vsakodnevne želje.
Samo da si.
Samo da sva.

*

Vsako jutro
si s sterilno masko
pokriješ tisto masko
ki je nikoli ne snameš.
In odideš ...

Aljana Pogačnik

2020

Dva tisoč dvajset je hudo bolno.
Zbolela je njegova pomlad,
bolni sta jesen in zima.
Danes sneži.

Dva tisoč dvajset je brez sramu.
Krade, tepta in pustoši.
Nič ga ne ustavi.
Krade čustva in smeh.
Krade obraze.
Tepta iluzije.
Ljubezni se posmehuje.
Spira tudi spomine.
Danes sneži.

Dva tisoč dvajset je kot stekla psica.
Iz njenega gobca zaudarja.
Po razkroju, po morilski sli.
Danes sneži.

Dva tisoč dvajset ves čas šteje.
Petdeset, petsto, tisoč, tisoč sto.
Številke rastejo.
Človek?
Ima morda ime?
Nihče ne vpraša.
Danes sneži.

Moji čevlji so mokri.
Zebe me.
Danes sneži.

Trnovo je belo.
Sneg sproti briše stopinje.
Pes skače, požira snežinke.
Ne ve, kaj bi s srečo.
Zalaja.
Naglas.
Dva se imata rada.
Nekdo me je vesel.
Danes sneži.

Tončka Završnik

MASKA

Maska, takšna kirurška, zelena kot gumi bonbon,
visi na veji drevesa med posušenimi listi.

Obešena.

Postrani se smeje:

Masko gor, masko dol!

Bo odpadla kot skrepenelo listje pred snegom?

Bo čakala vsa napihnjena do pomladi?

Vsi naši upi visijo na veji.

Zapihaj, zapihaj veter!

*

Rdi bukev stara
kaj vse je že prestala
življenja žejna.

*

Na vrtu drevo
golo razpira veje
čaka sekiro.

Milena Škrl

CVET

Vidim rojstvo, ko se ti listi rahlo razprejo,
in mladost, ko kipijo v nebo.

Čutim zrelost, ko me omamljajo tvoje vonjave,
slutim smrt, ko skloniš uvelo telo.

Snežana Pegam

ZDAJ JE PRAVI ČAS

Iz prižnice kakor v Vatikanski palači,
doni kot iz groba že zdavnaj pozabljeni glas:
»Prisluhnite dobro, ZDAJ JE PRAVI ČAS:
da pod maske prave zakrijete prijazen obraz,
ne glejte mene, poskrbite za vse nas,
da ste v osami, kjer sliši se samo vaš, ne tuji glas,
ZDAJ JE PRAVI ČAS.«

DAJTE NAM NO GMAH!

Od sočnih novic, ki ena drugi ne verjame,
nam v glavah močno grmi.
Mrtvilo in obup nas obdajata, strah razjeda kosti.
Otopelosti smo mirno vajeti predali,
prestrašeni in nemočni smo doma za dolgo ostali.

ZATO JE ZDAJ PRAVI ČAS

da prisluhnete našemu izmučenemu šepetu:
vrnite nam svobodo, sproščen klepet,
vrnite nam naše dušno mesto,
dovolite, da se brez nadzora gibljemo po cesti,
oživite nasmeške in prijazne pozdrave,
da lahko objamemo naše prijatelje prave.

*

JE TO LJUBEZEN?

Ne vidim oči, niti slišim glasu,
zakaj mi torej srce poskakuje,
zakaj si želi pobegniti stran?
Duša je zdaj srečna in napolnjena do vrha,
kot sita čebela na zadnjemu cvetu,
a bilo je le nekaj črnih črk na belem papirju.

JE TO LJUBEZEN?

Dobila sem v dar misli brez pravega konca.
Brez dotika rok, ne da bi ustnice začutila,
metuljčki v trebuhu plešejo svoj ples,
letim v nebo, zatipam že raj.
A želja me razjeda: želim si te objeti.

JE TO LJUBEZEN?

Neda Luznar

NEIZREČENO

Molk te zadene v hrbet,
ne vidi obraza, ki ima
gube poraza.

Obrne in pahne te
zdaj v levo,
nato v desno,
zato takoj ne čutiš
vsega mraza.

Lahko te čisto zamrzne,
ti odvzame veselje
in postaneš nakaza.

*

MEGLICA

Dnevi minevajo
brez odmeva in
nizajo praznino,
ki izginja v tišino.

*

ČRNINA

Ponovno pritiska strah,
povsod sama stiska.
Ni blažilnih objemov,
stikov, topline in vriska.

Brigita Rupnik

NI DAN

Ni dan kot drugi.
Neskončne avtoceste,
bežeča polja
bencinske črpalke ...
tvoje roka na moji,
tvoj pogled na mojih ustnicah.

Prispeva na neznano morje slovesa.
Utonem za vedno.
Spomin prekrije gosta koprena resničnosti.

*

Hodila sem po širnih planjavah svojega jaza.
Brskala po teminah svojega spomina.
Izluščila sem biser svetleče prihodnosti.
Potem sem ga izgubila.

Milica Bučar

NEODVISNOST

Zreš me z ekrana,
otreš solzo, sama si.
Si ti moj spomin?

*

PRIČAKOVANJE

Ulice prazne,
ljudi le za vzorec,
ni veseljačenja, pijančevanja.
Z zakritim obrazom hitim
do božjega hrama.
Ljubi moj Bog,
to je pravi advent,
brez blišča, sijaja.
V tihoti doma
se rodil bo Gospod.

JAZZ

KDAJ BOŠ

izpustil svoje ujete ptice,
da bodo lahko
poiskale moje,
izgubljene,
in mi jih vrnilo.

*

NOVA RESNIČNOST

Dokler ni bila izgovorjena,
ta beseda,
je potovala, lebdela
in se igrala.
In se kam skrila
za kak čas.
Zdaj, izgovorjena
jasno in glasno
biva tu notri,
kjer raste in vpije, da bo ostala.
In se ne meni
za skrušen obraz.

*

V MASKAH

Mesto je polno
nališpanih lutk.
Mesto je polno
zamaskiranih duš.
Mesto je polno
bleščečih nastopov.
Mesto je polno
besed o ničemer.
Mesto je polno
ljudi v uniformah.
Mesto je prazno.

Felicita Medved

BREZIM(E)NA

brez imena
kdo sem?

če me nihče ne more imenovati,
kaj je moja identiteta?

če me imenujete,
sem več kot ime?

*

POTICA

kvašeno testo
občutljivo na prepah
prezračim glavo

*

NEPOVRATNO

ne, ne zmorem več.
neljubljena od obeh
tebe & sebe

*

KO OBLAKI SPIJO

zaplavam v času
sidro vržem na papir
raztrganih sanj

*

ZGODBA

preobrata ni.
zasuk pripovedi je
življenje samo

*

ČE PIŠEM, KO PIŠEM

Če pišem

se spominjam / ker ne morem pozabiti / čeprav se nočem spominjati / čeprav se hočem spominjati / ne vem, zakaj bi se morala spominjati / ker ne znam pozabljati /

Ko pišem

bežim v fikcijo spomina / ker iščem rešitev za spomin / odrešitev pred spominjanjem / da zadnji spomin ne bo na nekoga / ki me je iz svojega spomina že zdavnaj izbrisal / ker me je strah / da v zahajajočem življenju spomina ne bo / ker bi pozabila vse / ki se me spominjajo /

Staša Erbežnik

ŽALOST

glasovi v glavi neprestano govorijo
besede se valijo druga čez drugo
kričijo
obupujejo
molčijo
se prepirajo
grozijo
jočejo
ničesar ne razumem
praznina zeva
tišina
kot bi kri prenehala utripati
kamen na poti
trdo stopajo po njem
oni se ne spotikajo
roke ne božajo
stiskajo se v pest
pustite me
to ni moj svet.

*

SAMOTA

dnevi meseci tedni
so se pomešali
včeraj je bila ves teden nedelja
četrtek se je vrnil v torek
in sreda? te sploh ni bilo
ponedeljek je mogoče bil
ne spomnim se
julij je trajal do oktobra

megla je zakrila november
marec je bil aprila bolan
bahaško okrašen december
je prepričan, da bo trajal večno
iščem pozabljene ure dneve leta
lovim trenutke sreče objeme
samo koraki so ostali kot so bili
štejem jih vedno manj jih je do tja

*

Živim v temi.
Pravijo, da je onkraj svetloba.
Ne vidim.
Živim v tišini.
Pravijo, da tam pojejo.
Ne slišim.
In da je tam ljubezen
Ne verjamem.
Kričim v prazno,
da je samo samota
čutim jo.

Dušan Jerič

Duše nepotešene,
z blaginjo podkupljene,
še raje za sladko obljubo pomembnosti prodane.

Kdo smo mi, Slovani,
– veliko rodov na tej zemlji prisesani,
a le redko svoji gospodarji.
Nam je naša popotna culica
že tako preperela
nam vzela spomin,
da lačnega tujca roko, ki jo nujno potrebujem
ne maram pod svojo streho vzeti?

Tisti vzgojeni hlapec kapitala,
ki neskončen talent rušenja premore,
bi rad tretjemu pokolenju
tega *nehvaležnega* naroda dokazal,
ki njegove služi noče,
kaj gorje je suženjstva na domači zemlji,
ki po nemarnem so jo dedje tujcem zafrčkali.

Pa česa mi v resnici v tej deželi primanjkuje?
Če le za hip zmorem zaslon umakniti,
vidim čudovito rodno zemljo,
v katero lahko presadim sadike iz svojih lončkov.
Če le premorem znanje,
kateri del motike v zemljo sodi
in mi znoj ni v sramoto.

Kot čebelji panji
na prisojni senožeti
so sredi podeželja vrstne hišice ujete.
Z vsem udobjem mestnega življenja,
kot konzerve na njivo položene.
Bosta našla slogo kmet in prišlek,
ki pred tretjim rodом je od tu izhajal?
Korenine naših dedov so se že posušile,
so lahko uporabne še mladini naši?

Vode mi v tej deželi še ne manjka,
plastenka mi je le v potuho,
ko se mi do pipe noče,
ali pa me je sram pri ustniku piti.

V osami sem sebe srečal.
Tišina mi je še preglasna.
Sebe sprejeti se bojim.
Vendar – če čuječnost vprežem,
odgovornosti si naložim
in srca ne zatajim,
marsikaj lahko še postorim.

Bojan Pfeifer

BREZ BESED

Potrebujem samo tvoj pogled,
potrebujem samo tvoj nasmeh,
potrebujem samo tvoj dotik,
potrebujem samo tvoj poljub.
Pogrešam hojo ob tebi,
tvojo roko v svoji,
brez besed.

*

POT

Včasih se izgubiš,
ne boj se, cilja ne moreš zgrešiti,
včasih jočeš, včasih se smeješ,
zagledaš obraz, ki te spremeni.
Ali sploh veš, po kaj greš?
Ali sploh veš, kam greš?

*

PRAH

Sem prah na poti, ki ga čevelj pohodi.
Boli, a sem, kar se zgodi,
zrcalna slika, a le za hip.
Zrcalo čevlja, sandala,
včasih mehak odmev noge;
bosa je, čutim življenje,
ki se pretaka nad mano.
Sem in čakam nov korak
da zapiha prvi vetrič,
da pade dež.

*

V Ljubljani, 23. 12. 2020